အတွဲ ၄။ အမှတ်-၅၁။

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၃၄ ခု၊ နတ်တော်လဆန်း-၁၁ ရက်-(၁၆-၁၂-၇၂)

အလိုမရှိ

ပန်းချီ-ဦးဘကြည်
ဓါတ်လမ်း-မောင်ထက်ဖြား

စနေနေ့တိုင်းထုတ်ဝေသည်။

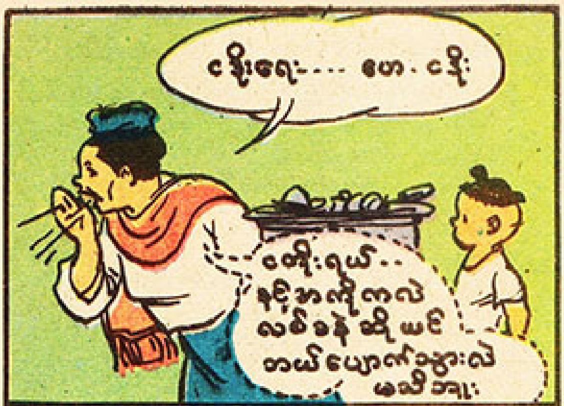

မုဆိုးမကြီး ဒေါ်မယ်ခတွင် ငဖိုးနှင့် ငတိုးခေါ် သားနှစ်ယောက်ရှိ၏။

ဒေါ်မယ်ခ အသက်ကြီးလာသောအခါ သားငယ် ငတိုးက ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

ငတိုးသည် ကူညီပေါင်းသင်းတတ်၍ ရပ်သူရွာသားများက ချစ်ခင်ကြ၏။

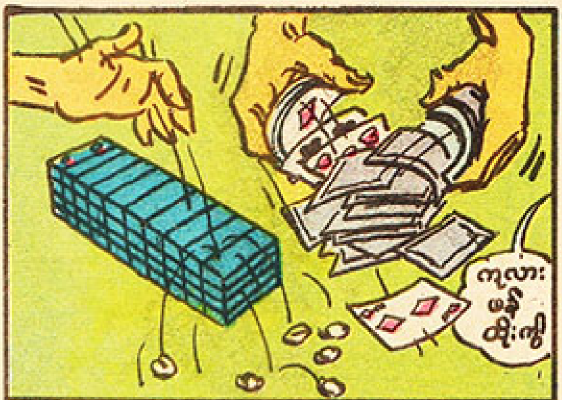

သားကြီး ငဖိုးမှာကား ကက်ဆွဲ ဖဲရိုက်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိသည်။

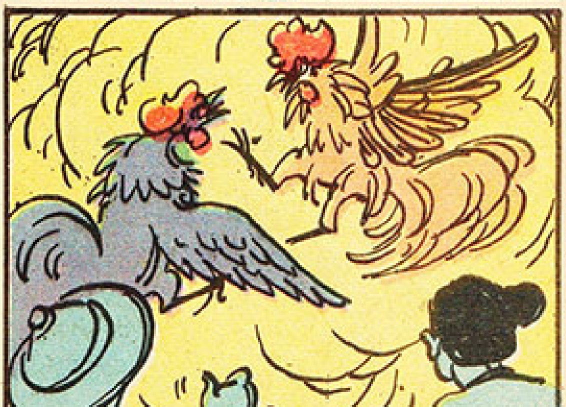

ကြက်ပွဲတွင်လည်း သူအမြဲရှိသည်။

မကြာမကြာလည်း အရက်မူး ရမ်းကားနေ၍ ညီငယ်က ထိန်းရသေး၏။

ဒေါ်မယ်ခမှာ အသက်ကလည်း ကြီးလာ
သားကြီးကိုလည်း ဆုံးမ၍ မရသဖြင့်
စိတ်ထိခိုက်ကာ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီးတနေ့တွင်
အိပ်ရာထဲ၌ မှိုးမှိုးလဲလေတော့၏။
ငတိုးသည် မိခင်ကြီးကို ဆေးကုသလိုသဖြင့်
ရွာထိပ်ရှိ ဆေးဆရာကြီးထံ သွားရာ
ငတိုးမှာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် အိမ်ပြန်လာပြီး
မိခင်ကြီးကို ပြုစုနေရလေ၏။
ထိုနေ့မှစ၍ ငတိုးသည် မိခင်ကြီးကို ဆေးကုသလိုသောကြောင့် အရပ်ထဲ၌ ရေခပ်၊ ထင်းခွဲ၊ မြေ
ပေါက်လုပ်ငန်းများ လုပ်ကာ ငွေရှာ၍ စုဗူးဖြင့် စုထား၏။

ဟာ - ငွေ - ၂၅/- တောင် ကျော်နေပြီပါလား။ အမေ့ ကုဖို့ ဆေးဆရာကြီး သွားပင့်ဖို့ ရပြီ.... ...
တနေ့တွင် စုဗူးကိုခွဲ၍ စုထားသော ငွေများကို ရေတွက်ကြည့်ရာ။
ဟာ- မဖြစ်ပါဘူး- ကိုတိုး လါနေပြီ.... ငွေတွေ့ယင်- အတင်း တောင်းပြီး ဖြုန်းပစ်မှာ.... အမေ့ရောဂါကလဲ အချိန်မှီကုမှ ဖြစ်မှာ.... ဖွက်ထားမှပါဘဲ
ဂျွမ်
ဒေါ့
ထိုအခိုက် အရက်မူးပြီး ပြန်လာသော အစ်ကို ငတိုး၏အသံကို ကြားရသဖြင့်။
ဟေ့ ကောင်
တိုး
ထမင်းထဲ့စမ်း
ဘာဟင်းချက်လဲ
ဟဲဟင်း..... ပေါ်လေးလဲ ဖုတ်ထားတယ်
ဟာကွာ.... မင်းကလဲ- တခါလါလဲ ပေါ်ဖုတ်- တခါလါလဲ ပေါ်ဖုတ်- အမဲသားလေး ဘာလေး ချက်ရောပေါ့
ပိုက်ဆံရှိယင် ငါ့ပေးစမ်း- ရွာထိပ်မှာ -ကြက် သွားလောင်းမလို့
မရှိပါဘူး ကိုတိုးရယ်
ဒီကောင် တယ်ရှော်တာကွ
အဟွတ်
အဟွတ်
ဘုရား ဘုရား
ဟင် - အမေ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်
ပြောပြော ဆိုဆိုနှင့် ငတိုးသည် မိခင်ထံ
အမေ - အမေ.... အမေ -ဘာဖြစ်လဲ....
အမေ့ကို - (အဟွတ် - ရေလေးပေးစမ်းပါ အဟွတ် အဟွတ် - ရင်ထဲကမွန်းလို့
အဟွတ်
အဟွတ်
အပြေးလေး သွားပြီး မေးမြန်းလေသည်။

ရော့ - အမေ - ရေ ကျက်အေး လေး
မိခင်အားရေကျက်အေးတခွက်ယူပေးခိုက်....
အဟွတ် အဟွတ်
အဟွတ် အဟွတ်
ငတိုးသည် ဖျာအောက်၌ ဖွက်ထားခဲ့သော ငွေကို ယူရန်သွားရာ–
အမေ အမေ
ဟင်
အမေ
ရှာမရသည့်အဆုံး၌ ထူပူပြီး မိခင်ထံပြန်သွားကြည့်ရာ၊ ဒေါ်မယ်ခမှာ ဆက်တိုက်ချောင်းဆိုးပြီး နောက်ဆုံး၌ အသက်ပါ ပါသွားတော့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ငတိုးမှာ ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ တစာစာ ငိုကြွေးရှာ၏။
ထိုအခိုက် ငဖိုး ပြန်ရောက်လာပြီး–
အသံကြားရာ အခန်းထဲ ထိုးဝင်လိုက်စဉ် တံခါးကျည်းပေါင်နှင့် တိုက်မိလေ၏။
ထိုအသံကြားမှ ငတိုးမှာ သတိရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ငဖိုးကို တွေ့သဖြင့်–
ငဖိုးလည်း ငိုင်ကျသွားတော့ကာ......

မျက်စိထဲတွင် ရီဝေဝေဖြစ်သွားပြီး
ငါမှားပြီ - ဝတိုး - မင့်ငွေ - ငါယူမိတယ်ကွဲ။ ကြက်ဝိုင်းမှာရှုံးခဲ့ပြီ။
အမေသေတာဟာ မင့်အပြစ်-မဟုတ်ဘူး ငါ့အပြစ် ငါ့အပြစ်
ဟင်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက်....
အမေ - အမေ သားမှားမိပြီ၊ ညီလေးအပြစ်မဟုတ်ဘူး သားကြီးအပြစ်ပါ အမေရဲ့
ရှုတ် ရှုတ်
ရှုတ် ရှုတ်
တော်ပြီ ... တော်ပြီ.... ငိုကြွေးနေလို့ မဖြစ်ဘူး .....
အမေရယ် - ဒီနေ့က စပြီး သားကောင်းကောင်း နေပါတော့မယ် သစ္စာပြုပါတယ်
သို့ဖြင့် ရွာသူ ရွာသားတို့၏ အကူအညီဖြင့် အသုဘကိစ္စ ပြီးဆုံးလေသော်—
ငါ့ညီ - အကို တလှည့် ရှာကျွေးဦးမယ်။ မင်း - အမေ့ကို ရှာကျွေးပြုရခဲ့တာတွေ အကို အခုမှ သဘောပေါက်တယ်....
အကိုရယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ
ဝဒိုးမှာ နောင်တရကာ ညီငယ် ဝတိုးနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်စားသောက်၍ နေလေသတည်း။
ပြီး

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ မုံရွာဝင်းဇေ / ကျော်ကျော်

ပရိဂျီမဲလ်စကီး

ပရိဂျီမဲလ်စကီးသည်ရုရှလူမျိုး မြေတိုင်းပညာရှင်တယောက် ဖြစ်သည်။ နာမည်အပြည့် အစုံမှာ နီကိုလိုင် မစ်ခေလိုဗစ်ချ်ပရိဂျီမဲလ်စကီး ဖြစ်၏။ သူ့ကို ဆိုက်ဗီးရီးယားမှ အာဖဂန်နစ္စတန်နယ်စပ်ထိ တိုင်းတာလေ့လာမှုများ ပြုလုပ်ရန်အတွက် ရုရှသိပ္ပံအကယ်ဒမီက တာဝန်ပေးအပ်လိုက်သည်။ ထိုနယ်မြေများသည် သဲကန္တာရ နယ်မြေများ ဖြစ်၏။

ပထမဦးစွာ ဂျီမဲလ်စကီးသည် ခဇက်စတန်၏ပြည်နယ်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော အယ်လမာအတာမြို့သို့ သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ အယ်လမာအတာမြို့သည် ဇာဘုရင်များလက်ထက်က နယ်ခြားစောင့်တပ်များရှိရာမြို့ ဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို ထိုမြို့သို့ ပို့လေ့ရှိသည်။ အယ်လမာအတာမြို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် တီယန်ရှန်တောင်ရှိ၏။ တီယန်ရှန်တောင်၏ ဟိုမှာဖက်တွင် ကျယ်ဝန်းလှသော ဂိုဗီသဲကန္တာရကြီး တည်ရှိပေသည်။ ဂိုဗီသဲကန္တာရကား ပရိဂျီမဲလ်စကီး စွန့်စားသွားရောက်ရမည့် ဒေသပင် ဖြစ်၏။

ပရိဂျီမဲလ်စကီးသည် တီယန်ရှန်တောင်၏ တောင်ထွတ်ကြီးများကို မြင်ရတိုင်း ငေးမော ကြည့်ရှုကာ သက်ပြင်းချမိပေသည်။ ထိုတောင်ထွတ်ကြီးများကို ကျော်ဖြတ်နိုင်မှသာလျှင် ဂိုဗီသဲကန္တာရသို့ ရောက်ရှိမည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျီမဲလ်စကီးသည် သူ၏လုပ်ငန်းစဉ် အောင်မြင်ရမည်ဟု လုံးဝယုံကြည်စိတ်ချထား၏။ အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျော်လွှားနိုင်ရမည်ဟု အားခဲ ထားပေသည်။ ထိုအ

တောအတွင်း သူသည် ဂိုဗီသဲကန္တာရ အကြောင်း စုံစမ်းမှုများ ပြုလုပ်ရာဂိုဗီသဲကန္တာရသို့ ရောက်ဘူးသော ကုလားအုပ်ဆွဲသမားများက သဲကန္တာရအတွင်း၌ လေမုန်တိုင်း နှင့်အတူ လွင့်ပါလာသည့် ဖုံလုံးကြီးများအကြောင်း၊ ကြောက်မက်ဘွယ် အော်မြည် တတ်သော အသံကြီးများအကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောပြကြ၏။ သို့သော် အသေးစိတ် မေးမြန်းသည့်အခါတွင်ကား တိတိကျကျ မဖြေနိုင်ကြပေ။

သူသည် လိုအပ်သော ဝန်တင်လားများ၊ အလုပ်သမားများနှင့် လှည်းများကို ငှားရမ်းပြီးလျှင် ကူလဂျာဒေသသို့ စတင်ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ကူလဂျာသည် အယ်လမာအတာမြို့၏ အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် တည်ရှိ၏။ ထိုနေရာမှ တဆင့် တီယန်ရှန်တောင်ကို ကျော်ဖြတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဒေသတွင် ရာသီဥတုသည် အလွန်အေးမြပေရာ တခါတရံ အပူချိန်သည် သုညဒီဂရီအောက်သို့ပင် ကျရောက်နေ၏။ ပရီဂျီမဲလ်စကီးတို့အဖွဲ့သည် အအေးဒဏ်ကို ကြံကြံခံရင်း ခရီးနှင်ခဲ့ကြရာ မကြာမီ ကူလဂျာသို့ ရောက်ရှိကြသည်။ ထို့နောက် တီယန်ရှန် တောင်ကို ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ တက်ကြရပြန်သည်။ လမ်းဟူ၍ မရှိပဲ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ ထူထပ်၍ အလွန် မတ်စောက်သော တောင်တက်ခရီးကို တက်ကြရသဖြင့် အချို့သော အလုပ်သမားများမှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းကာ ပြန်လှည့်လိုကြပေသည်။ သို့သော်ပရီဂျီမဲလ်စကီးသည် စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းနေသူများကို အားပေးပြီးလျှင် တီယန်ရှန်တောင်ကိုအောင်မြင်စွာကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ပရီဂျီမဲလ်စကီးသည် ဂိုဗီသဲကန္တာရအတွင်း လှည့်လည် သွားလာကာ အစာငတ်ပြတ်ခြင်းဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်နှင့်သဲမုန်တိုင်းဒဏ်များကို ကြံကြံခံရင်း မိမိ အစီအစဉ်အောင်မြင်သည်အထိ နယ်မြေတိုင်းတာမှု များနှင့် လေ့လာမှုများကို ပြီးစီးအောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ရုရှသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အကြွားပိုသော
ငန်း
ကာတွန်း
ဆောင်းဥတုတနေ့တွင် ငန်းမကြီးတကောင်သည် ချမ်းသဖြင့် အတောင်များကို ခါလိုက်စဉ်–
ဒီ-ဆီးနှင်းတွေဟာ ငါ့ရဲ့အမွေးအတောင်တွေလို မသိနားမလည်တဲ့ ဆာကိတ်ကလေးတွေလို ငါကြွားမှာဘဲ
ဟေ့-ရွှေဝါကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်စမ်း ငါ့အမွေးတွေ ဘယ်လောက်များသလဲ
ဟေ့-ငနီ-ကောင်းကင်က အမွေးတွေ ယံကျလာတာတွေလား
ဒါလောက်များတဲ့ အမွေးတွေဘယ်က ကျလာတာလဲ-ကွ
ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ-ငါ့ဆီကပေါ့၊ ငါခါလိုက်လို့ အမွေးတွေ ကောင်းကင်ယံ တက်ပြီး၊ ပြန်ကျလာတာလေ
ရွှေဝါရေ-ငန်းမကြီးလိုငါလဲခါကြည့်တာ၊ ငါ့အမွေးတွေ မကျတာပါလား
ငါလိုတော်တဲ့ငန်းမှ ခါလို့ရတာကွ-
ဟေ့-ဟိုမှာ နှော်ကြက်မ လာနေတယ်၊ သူ့ကိုလဲ ငါပြော ရအုံးမယ်

မိုးပေါ်ကိုကြည့်စမ်း ကျွန်မကိုယ်ကခါလိုက်လို့ မြန်ကျလာတဲ့ အမွေးတွေ
အို-အသားကြီးဘဲ၊ အံ့ဩစရာပါလား-
ကျွန်မရှင့်လို ခါကြည့်တာ အမွေးနှစ်ချောင်းလောက်ဘဲ ကျွတ်တယ်
ကျွန်မလိုတော်တဲ့ ငန်းမှ ဒီလိုလုပ်လို့ရတာရှင့်-
ဟေ့-ဆိုးကလေး ကောင်းကင်ပေါ်က ကျလာတာတွေဟာ၊ ငန်းမကြီး အမွေးတွေပေါ့
ငန်းမကြီး အမွေးတွေဟာ-သိပ်များတာဘဲ-
ဦးအောင်နက်ကြီး ကောင်းကင်ကို ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ ကျွန်မကိုယ်က ခါလိုက်တဲ့ အမွေးအတောင်တွေလေ-
ထိုအချိန်တွင် သိုးကျောင်းနေသော ခွေးနက်ကြီး ရောက်လာသဖြင့်-
ငါ့အသက်ဆယ်နှစ်ရှိပြီ၊ ဒီဆီးနှင်းတွေကိုတွေ့ဘူးတာဘဲ၊ ငန်းမကြီး အကြွားပိုတာကို ငါမသိသလိုနေလိုက်မှဘဲ--
အမယ်လေး အေးလိုက်တာ
ဟုတ်တယ်ခင်ဗျား အမွေးတွေက သိပ်အေးတာဘဲ
ဆီးနှင်းများကား တဖြည်းဖြည်းကျဆဲပင် ဖြစ်၏၊

ဟို-ဒေါင်နီးမကြီး၊ ခင်ဗျား အမွေးတွေကိုပြန်သိမ်းမှာ ကျုပ်တို့အားလုံးလှူမယ်
ဟုတ်တယ်
ဆီးနှင်းတွေကို ငန်းအမွေးတွေလို့ အကြားမှားကြီးတဲ့ ဒေါင်းနီးမကြီး နေထွက်မှသိမယ်
ကဲ-ဒေါင်နီးမကြီး-ခင်ဗျားရဲ့အမွေးတွေ ကျလာတာကိုရပ်လိုက်ပါ၊ မရပ်ယင် ခင်ဗျားကို ကိုက်ရလိမ့်မယ်
ရပ်ပါ
အင်း-ဆီးနှင်းတွေ အရည်ပျော်ကုန် ပြီးပါလိမ့်လို့ရအော လိမဟုတ်ဘူး၊ ငါအကြားမှားတာတွေ ပေါ်တော့မယ်၊ ဒီ နေရောင်ကပါလာ မှမြင်မယ်
ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဖက် မိုးကောင်းကင်မှ နေထွက်ပြူလာရာ-
ဟေ့-ချာတိတ် တွေ၊ ဆီးနှင်းတွေ ကိုငန်းအမွေး လို့ကြားပြောတာ-
တွေ့လား-နေထွက်လာလို့ ဆီးနှင်းတွေ ပျော်ကျကုန်ပြီ၊ ဘာ့ကိုယ်မှာ မကျတော့ဘူး
ငန်းကြွားကြီး လိမ်ဖြီ-ဟေ့
ဟား-ဟား-ဟား

ဖူဂျီယာမာ

ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့၏ အနောက်ဖက် မိုင် ၇၀ တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော ဖူဂျီယာမာ မီးတောင်သေကြီးတခု ရှိသည်။ ''ဖူဂျီယာမာ''မှာ ''မီးထွက်သောတောင်'' ဟုဆိုလိုသည်။ ဂျပန်လူမျိုးတို့က ဤတောင်ကို လည်း ''ဖူဂျီစံ'' ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဖူဂျီယာမာသည် ရှေးယခင်ကမီးတောင်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ၁၇၀၇ ခုနှစ်က အစပြု၍ ပေါက်ကွဲခြင်း လုံးဝမရှိတော့ပဲ မီးသေတောင်ကြီး အဖြစ် ယနေ့တိုင် ရပ်တည်နေသဲဖြစ်သည်။ တောင်၏ အမြင့်မှာ ၁၂,၃၉၅ ပေ၊ ထိပ်ဝအဝန်းမှာ နှစ်မိုင်နှင့် အတွင်းသို့ စောက်ပေ ၅၀၀ ရှိသည်။

ဖူဂျီယာမာ၏ ထိပ်ပိုင်းသည် ဆောင်းရာသီတွင် ဆီးနှင်းများဖြင့် ဖုံးလျက်ရှိပြီး နွေရာသီ တလျှောက်လုံး၌လည်း အများအားဖြင့် ဆီးနှင်းဖုံးနေတတ်သောကြောင့် အလွန်လှပ ကြည်နူးသော ရှုခင်းတကွက်ဖြစ်သည်။ ဖူဂျီယာမာ တောင်သည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အထွတ်မြတ်ဆုံး သဘာဝအလှတခု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဂျပန်တမျိုးသားလုံးက အလေးအမြတ်ထားကြသည်။ တောင်၏ ဘေးပတ်လည်တွင် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံများရှိပြီး ဂျပန်လူမျိုးတို့ တနှစ်တခေါက် လာရောက်ဝတ်ပြုလေ့ရှိသည်။

မျိုးညွန့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

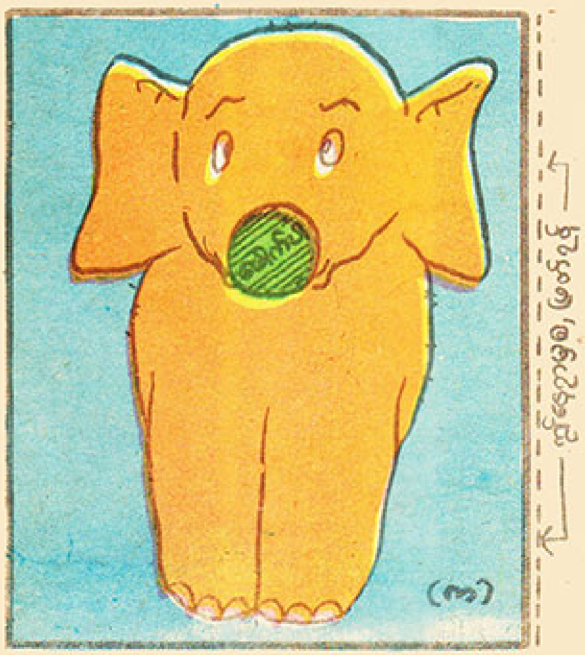

ဆင်ရုပ်ကလေး

ပုံ (က) ကို ညှပ်ထုတ်ပြီး ကပ်စက္ကူထူပေါ်တွင် ကပ်ပါ။ ထို့နောက် ဖောက်ပါ ဆိုသည့်နေရာ၌ ဖောက်ထုတ်၍ ပုံ (ခ) မှာ အတိုင်း မိမိ လက်ညှိုးဖြင့် ဆင်နှာမောင်း လုပ် ကာ ကစားပါ။

ကာတွန်း မြေဇာ

ဝမ်းသာမိပါသေးသည်

သော်တာလသိန်း

ယနေ့ ခင်လတ် ကျောင်းမလာပါ။ ခွင့်လည်း မတိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သူ့အတွက် စိတ်ပူမိပါသည်။

ထိုစဉ် ဆရာကြီးက အခေါ်လွှတ်သဖြင့် ဆရာမလည်း အရေးတကြီး ထွက်သွားပါသည်။

သိပ်မကြာပါ။ ဆရာမ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ပြီးနောက် ဆရာမက အားလုံးကို ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြပါသည်။

"ဆရာမပြောရမှာကတော့ မင်းတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမယ့် သတင်းဘဲ။ ခင်လတ် ကားတိုက်ခံရလို့တဲ့။ အခုဘဲ ရဲက အကြောင်းကြားတယ်။ ဒဏ်ရာနဲနဲများလို့ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်။ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိဘူးတဲ့။ ဆရာမ ညနေကျယင် သူ့ဆီသွားတွေ့မယ်။ လိုက်ချင်တဲ့လူ လိုက်ခဲ့ကြပေါ့"

ကျွန်တော်တို့ တတန်းလုံး ငြိမ်သက် သွားပါသည်။ အားလုံးပင် စိတ်မကောင်းကြပါ။ ခင်လတ်ကို သနား နေကြပါသည်။

"ခင်လတ်ကို ဒို့ သွား တွေ့ယင် မကောင်းဘူးလားကွာ"

အတန် ကြာလျှင် ကျွန်တော့် အကြံကို အောင်ဘော်အား ပြောပြပါသည်။

"အေး – ကောင်းတယ်။ ငါလဲသူ့ကို တွေ့ချင်တယ်ကွာ"

"ကဲ–ဒါဖြင့် ကျောင်းဆင်းယင် ဒို့ဆရာမနဲ့အတူ လိုက်သွားကြရအောင် ဟုတ်လား"

ညနေ ကျောင်းဆင်းသော် ဆရာမနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကြီးသို့ လိုက်သွားကြပါသည်။ ခင်လတ်၏ မိဘများလည်း ရောက်နေကြပါသည်။ ခင်လတ်ကို ကုတင်ပေါ်တွင် သနားစဖွယ် တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လျှင် သူ့အလွန် အားတက် သွားပါသည်။

"မင်းတို့ကို အခုလို တွေ့ရတာ ငါဝမ်းသာလိုက်တာ"

ခင်လတ်က ခပ်တိုးတိုး ပြောပါသည်။

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ခင်လတ်ရာ၊ မင်းအတွက် ဒို့စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ မင်း အခု သက်သာရဲ့လားကွာ"

ကျွန်တော့် အမေးကို ခင်လတ်ကခေါင်းညိတ်ပြရှာသည်။

"ကဲ– မင်းကို ဒို့ အကူအညီပေးရအောင် လာခဲ့တာဘဲ သူငယ်ချင်း။ မင်းလိုတဲ့ အကူအညီကိုသာ ပြောကွာ"

ကျွန်တော်တို့က ပြောပါသည်။

"ဒီဒဏ်ရာတွေ မပျောက်မချင်း ငါ ဆေးရုံက ဆင်းနိုင်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ ငါတော့ ကျောင်းစာတွေနောက်ကျကုန်တော့မယ်။ ဒီအတွက်မင်းတို့လဲ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး"

ခင်လတ်က သူ့စိုးရိမ်စိတ်ကို ဖွင့်ပြောပါသည်။

"မင်းကလဲ အားမလျှော့ပါနဲ့ကွာ။ စာနောက်ကျမှာ မပူပါနဲ့၊ ဒို့တာဝန်သာထား။ ဒို့မင်းကို စာဝိုင်းကူးပေးမှာပေါ့ကွာ။ မင်းမသိတာရှိယင်လဲ ဒို့ကို မေးနိုင်

တာဘဲမဟုတ်လား။ အေး – အရေး ကြီးတာက မင်းဒဏ်ရာတွေ မြန်မြန် သက်သာလာဘို့ဘဲ”

ကျွန်တော်တို့က ခင်လတ်အား နှစ်သိမ့်စကားပြောကြပါသည်။ ပြီးနောက် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

တပတ်ခန့် ကြာသည့်တိုင်အောင် ခင်လတ် ဆေးရုံက မဆင်းနိုင်သေးပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ထံ မကြာမကြာသွား တွေ့ကြပါသည်။ သူ့ စာအုပ်များကိုယူ၍ ကျွန်တော်တို့ စာကူးပေးကြပါသည်။ သူသိလို၍ မေးလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ သိသမျှ ရှင်းပြကြပါသည်။ သူသည် ရသမျှအချိန်ကို အားခဲ၍ စာကျက်ပါသည်။ အကယ်၍ အချိန်မီ ဆေးရုံမှ ဆင်းနိုင်လျှင် သူစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

စာမေးပွဲကြီးလည်း နီးလာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အပြင်းအထန် စာကျက်နေရချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ခင်လတ်ရှိရာ ဆေးရုံကြီးသို့ ကျွန်တော်တို့ မသွားနိုင်တော့ပါ။

ယနေ့ကား ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲ စတင်ဖြေဆိုကြရမည့် နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ခင်လတ်မှာ ဆေးရုံမှ မဆင်းရသေးပါ။ သူ စာမေးပွဲ မဖြေရမည်ကို ကျွန်တော်တို့ အထူးစိုးရိမ်မိပါသည်။ သူစာမေးပွဲမဖြေရလျှင် မည်မျှ အားငယ်နေရှာမည်နည်း။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

မကြာမီ စာမေးပွဲ ဖြေရတော့မည်မို့ ဆရာမ အတန်းထဲ ဝင်လာပါသည်။

“ကိုင်း–မင်းတို့ကို ဝမ်းသာစရာသတင်းတခု ဆရာမ ပြောရအုံးမယ်။ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ တကွ သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများရဲ့ စီစဉ်ချက်ကြောင့် ခင်လတ် စာမေးပွဲ ဖြေခွင့် ရသွားတယ်။ အခု မင်းတို့လိုဘဲ သူလဲ ဆေးရုံကြီးမှာ စာမေးပွဲ ဖြေရတော့မယ်။ ကဲ– မင်းတို့ ဝမ်းမသာကြဘူးလား”

ဆရာမ စကားကြောင့် ကျောင်းသားအားလုံးမှာ ,ဟင်ကနဲ၊ ဟာကနဲ ဖြစ်သွားကြပါသည်။

“အေး –ဆရာမ ဆက်ပြောရအုံးမယ်။ အခုလို ခင်လတ် ဆေးရုံတက်နေတုန်း စာကျက်နိုင်အောင် ကူညီသူတွေကိုကော မင်းတို့ မသိချင်ကြဘူး လား။ သူတို့ကတော့ အောင်အောင်နဲ့ အောင်ဘော်တို့ဘဲကွဲ”

အားလုံး ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေကြပါသည်။ အား လုံး ထဲတွင် ဝမ်းအသာဆုံးမှာ ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘော်ပင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဝမ်း သာ နေ မည့် သူ ကား ခင် လတ် သာ လျှင် ဖြစ်ပေတော့ မည် မုချတည်း။

အားကစားလ

အားကစားလ ဒီဇင်ဘာ၊
ရောက်တဲ့သည်ချိန်ခါ။

ကျေးရွာအနှံ့ တပြည်လုံး၊
နွဲ့ကြပျော်မဆုံး။

ဘောလုံး, ကြက်တောင်
ပြေး-ပစ်-ခုန်၊
ဘော်လီဘောမျိုးစုံ။

ကြိုးခုန်, လမ်းလျှောက်
လက်ဝှေ့ထိုး၊
စုပေါင်းထုပ်ဆီးတိုး။

လူမျိုးနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးရန်၊
ကျန်းမာရေး အခြေခံ။

အန္တရာယ်စုံ ဝေးစေရှား၊
ထူးတဲ့အားကစား။

ကြည်ညို

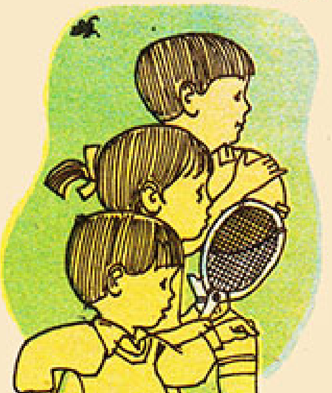

K. 517

ခြင်္သေ့

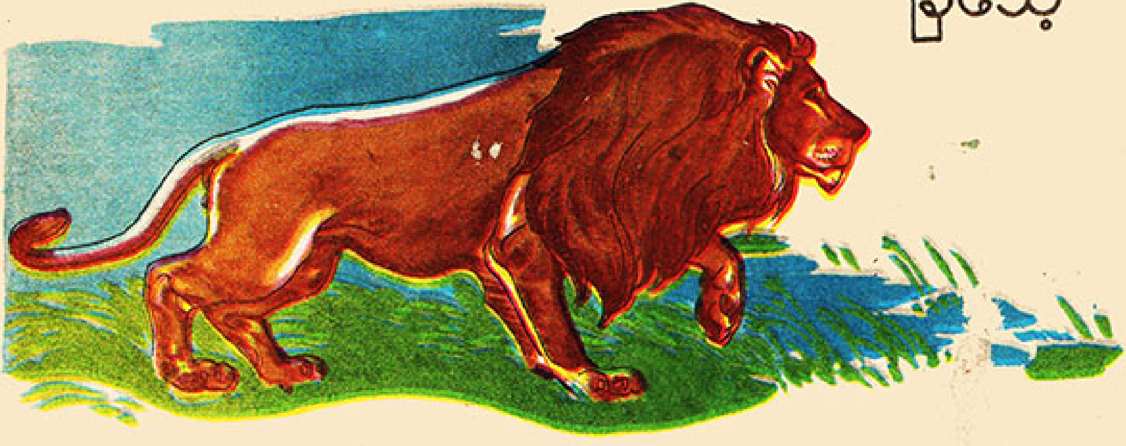

ရှေးယခင်က မြိတ်နိုကျွန်း၊ ဥရောပတောင်ပိုင်း၊ အာရှတောင်ပိုင်းနှင့် အာဖရိကတိုက်တွင် ခြင်္သေ့များ ရှိကြသည်။ ယခုအခါတွင်မူ အိန္ဒိယ အနောက်ပိုင်းရှိ တောမဲ့တောနှင့် အာဖရိကတိုက်တွင်သာ ရှိတော့သည်။ အာဖရိကတိုက်တွင်ပင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၅၀ ခန့်ကကဲ့သို့ များများ စားစား မရှိတော့ပေ။

ခြင်္သေ့သည် ကြောင်မျိုးရင်းတွင် ပါဝင်သောအကြီးဆုံးကြောင်မျိုးဖြစ်သည်။ အာဖရိကတိုက်ရှိ ခြင်္သေ့ များသည် မြင်းကျားများ၊ တောဆိတ်များကို ဖမ်းဆီးစားသောက်ကြသည်။ သားကောင်များကို ဖမ်းဆီးနိုင်စွမ်း မရှိသည့်အခါ၊ လူကိုပင် တိုက်ခိုက်စားသောက်တတ်သည်။ အချို့သောခြင်္သေ့များသည် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များ ကို ဖမ်းဆီးစားသောက်တတ်သဖြင့် လယ်သမား၏ ရန်သူဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လူတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက်၎င်း၊ အပျော်တမ်း အမဲလိုက်ဝါသနာကြောင့်၎င်း ခြင်္သေ့များကို လိုက်လံသတ်ခဲ့ကြသည်။

ခြင်္သေ့အထီးမှာ လည်ဆံမွေးထူထပ်စွာ ပေါက်လျက်ရှိပြီး အလွန်ခန့်ညားသည်။ အမတွင်လည်ဆံမွေး မရှိပေ။ အထီးသည် အမထက် အလုံးအထည် ကြီးမားသည်။ ခြင်္သေ့အထီး၏ ကိုယ်ထည်မှာလျားမှာ ခြောက် ပေခန့်ရှိပြီး၊ အမြီးမှာ သုံးပေခန့်ရှိသည်။ အရပ်မှာလေးပေခန့်မြင့်သည်။ ခြင်္သေ့သည် အပြေးမြန်ပြီး ပေ ၄၀ ခန့် ခုန်လွှားနိုင်ကာ၊ ၁၂ ဆပေမြင့်သော ကမ်းပါးယံ ပေါ်သို့ခုန်တက်နိုင်ကြောင်းတွေ့ရသည်။

ခြင်္သေ့များသည် မိသားစု အလိုက်သော်၎င်း၊ မိသားစုသုံးလေးစု အုပ်ဖွဲ့၍သော်၎င်း နေထိုင်ကာ၊ စုပေါင်းအမဲလိုက်လေ့ရှိသည်။ အစာစားပြီးပါကကြောင်များကဲ့သို့ အိပ်စက်အနားယူလေ့ရှိသည်။ ဆာလောင် လာလျှင် အစာထပ်ရှာသည်။

မွေးကင်းစ ခြင်္သေ့ငယ်သည် ခြောက်ရက်ခန့်ကြာမှ မျက်စိမြင်နိုင်၍ သုံးလသားအရွယ်တွင် နို့ခွဲသည်။ အ သက် ငါးနှစ်တွင် အကောင်းဆုံးအရွယ်သို့ ရောက်ရှိသည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံများအတွင်းရှိ ခြင်္သေ့ငယ်များသည် အနှစ် ၃၀ အထိ အသက်ရှည်သည်ကို တွေ့ရသည်။ အစိုင်းဘဝတွင်မူ ထိုမျှလောက် အသက်ရှည်စွာ မနေနိုင်ကြပေ။

ရဲမြင့်

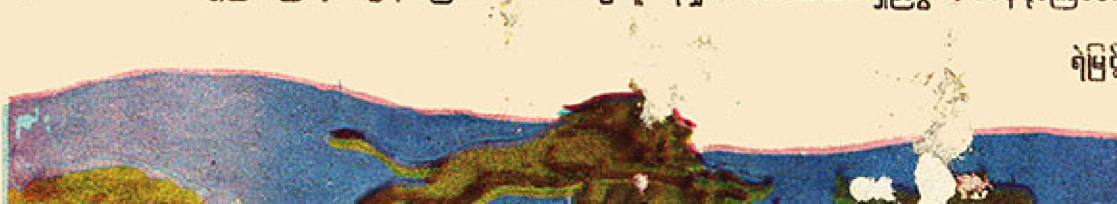

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၄၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ခုနစ် ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/